

Devi

Mødet med alkærligheden

Alfred Ballabene

alfred.ballabene@gmx.at
gaurisyogaschule@gmx.de

Til omslaget

Masken svarer til vores personlighed. Persona, som C.G. Jung kalder det. Masken er os i vores tilpasning til verden, i vores adfærdsnormer, prægninger og identifikationer. Bag den er det sande liv, vores guddommelige oprindelse. At se ind bag det jordiske fastfrosne maske for at møde vores allesammens guddommelige ophav er det, jeg har stræbt efter gennem årtier. Det fortæller denne brochure om.

Vores eksistens på jorden er som en rejse

Vi glemmer alt for let, at vi ikke lever her i verden for evigt. Vi er faktisk rejsende, og ligesom dem bør vi se på verden med nysgerrighed og undren, absorbere de mange indtryk og vokse af dem.

På hesteryg langs Loire med min kone Astrid

Vi har helt sikkert alle lært én ting af vores liv: Det er ikke muligt at have alt under kontrol, at sikre os selv gennem absolut kontrol. Af og til er det nødvendigt at betro sig, at overgive sig og lade andre tage føringen - det er noget, jeg blandt andet har lært af at ride:

Nachtritt

Nat, en tynd måne, ellers mørke, min hest skridter langsomt, vejen er lang. Tøjlerne hænger, jeg har ikke brug for dem.

Stjernerne glitrer på himlen i hvidt lys.

Komplet mørke, på grund af en sky lige før, giver plads til bleg glød, månen kommer frem.

I det sorte græs er blomsterne nu som hvide stjerner,

ubevægelig og stille, ikke et blad bevæger sig i vinden.

Stien, stenet eller glat, jeg ved det ikke, jeg
svæver over dens mørke, intet lys.
Hesten skridter selvsikkert ind i mørket, uforstyrret
mellem skygge og måneskin.

bleg glød, måne og stjerner

Man skal være i stand til at give slip indadtil, hvis man vil ekspandere. Man skal kunne betro sig til en indre vejledning. Hvordan kan man modtage noget, hvis man samtidig lukker sig om sig selv?

Udsigt gennem tunnelen

De fleste mennesker er bange for rejsen til jordens undergang. Der er ingen grund til at være bange. Det ukendte behøver ikke altid at være noget forfærdeligt. Det kan også være en vidunderlig overraskelse. Jeg tror på det. Hvorfor tror jeg på det? Fordi jeg allerede har oplevet uddrag.

En drøm

For længe siden havde jeg en drøm:

Jeg krydsede jernbanesporene og forlod den åbne, landlige station. Jeg nåede en grusvej med hvide småsten, der skinnede ud af den hårdt slidte jord. I kanten var der frodigt græs, og så kom jeg ind på en nypløjet mark. Jeg bøjede mig ned og samlede en håndfuld mørk jord op. Den var velduftende. Og pludselig havde jeg fornemmelsen af at holde en utrolig kostbar skat i mine hænder. Jeg genkendte denne jord og alt jord, så langt øjet rakte, som noget, der giver liv og er hjemsted for utallige planter og dyr.

Var det bare en drøm? Det var helt sikkert bare en drøm, men den ændrede mit liv. Fra da af så jeg jorden med andre øjne. Og ikke kun det. Andre drømme af samme slags kom til mig, og jeg blev en anden person.

En altomfattende kærlighed som min dybeste livserfaring

Flere drømme og også visioner kom ind imellem. En gang var det en kvist, så en dråbe og så spyfluer. Ja, spyfluer, som mange mennesker ser noget ulækkert i. Det var sådan her: Mellem bygningerne på en gammel gård var der en sumpet mose, som man skulle krydse over brædder. Da jeg var midt i sumpen, stoppede jeg op. Omkring mig summede tusindvis af spyfluer. Hvilken "enorm livskraft, hvor meget liv der er", tænkte jeg.

Og jeg blev dybt betaget af den. Så tænkte jeg pludselig: "Hvornår har jeg sidst set en spyflue som byboer? Det må være mange år siden, jeg kan ikke engang huske det". Og et utroligt chok og smerte gik gennem mig ved denne tanke.

Min måde at se verden på begyndte at ændre sig. Det var livet, jeg beundrede, ikke steril, konkret skønhed. Og så begyndte jeg at indse, at jeg er indlejret i livet. Livet omgiver mig, uanset hvor jeg kigger hen.

Og alt er uforligneligt, det er unikt og smukt. Jeg lærte også at genkende denne unikhed og skønhed mere og mere dybt. Denne erkendelse skylder jeg min adoptivfar R.R. Ballabene gennem livlig visuel instruktion og mange samtaler. Jeg lærte at genkende det gennem ham. Men så begyndte den at vokse, intensiveret under ekstatiske smukke astralrejser.

Verden rejste sig fra hverdagen og blev guddommelig skabelse. "Guddommelig skabelse" ikke ud af en filosofi, men oplevet. Og jo mere denne oplevelse greb mig, jo mere mit bryst blev glødende og begyndte at vibrere, jo mere levende blev bevidstheden bag det - Gud - for mig.

Jeg oplevede Gud i forskellige manifestationer, som Jesus, Maria, Tara, Shiva og andre. Jeg placerede billeder og statuer af dem på mit alter. De skulle ikke kun være i min levende erindring, men jeg ville også se dem for mig, selv om det kun var et billede. Men selv billeder kunne komme til live, opdagede jeg.

Jeg kigger kærligt på statuen,
Et billede af Tara, Maria og Gaia i ét. Den
plejede at være lavet af mørkt metal,
den klare glans af guld, jeg gav hende, og
sølv til lotusen under hendes fod. Hendes
hånd er løftet i velsignelse,
Hendes ansigt viser et smil af venlighed.
Men Tara er stadig langt væk,
Metal er, hvad jeg ser foran mig!

Ved Taras fødder sætter jeg lys,
flamme efter flamme tænder jeg.
I lyset fra stearinlysene lyser hendes krop op.
Mine tanker er tavse,
begynder mit hjerte at tale.
Hendes smil, som jeg først så med mine
øjne, begynder jeg nu at føle.
Et pust af liv leger omkring hendes billede,
født af længsel og håb nu. Jeg opfatter
anderledes end før,
og det, der først er metal, er kærlighed nu.
Men det er bedragerisk,
for mit møde er stadig udenfor.

Langsomt varmes mit hjerte op.
Varmen bliver til gløder,
bliver gløderne brændende.
Daggryet oplyser det indre mørke,
skyerne viger for morgenlyset. Der
mærker jeg rødgyldne stråler,
Når morgensolen står op i hjertet, bliver
den ydre verden fjern.

Tara skinner i et nyt lys. Det er
ikke stearinlys nu,
Det er mit hjertes rødglødende sol! Fra dens lys
former Taras krop sig nu, løfter sig fra metallet,
flyder til mig,
ind i mit hjerte for at
hvile her,
at se verden herfra. Hendes kærlighed
bliver min kærlighed,
Mine øjne bliver hendes øjne.

Fra: "Guru and Disciple Son", Verlag SSE, Wien 2009, ISBN 978-3-901975-38-7

Men jeg kunne ikke altid holde fast i de dybe følelser. Igen og igen sank jeg ned i en intellektuel nysgerrighed, der ville have alting forklaret. I min søgen efter forklaringer vandrede jeg gennem forskellige religioner og til sidst østlige filosofier. Det resulterede i, at statuerne og billederne ikke længere udelukkende repræsenterede oplevelser, men også var behæftet med alle mulige religiøse ideer, mytologier og traditioner. Det berøvede albertavlerne deres guddommelige flair. Tvunget til at adskille mig fra religiøse traditioner, i stedet for at lytte indad til hellige skrifter, begyndte jeg at føle, at en guddommelig kærlighed omgav mig. Denne kærlighed omsluttede mig så at sige, og de guddommelige tilsynekomster, hvad enten det var i sansning eller i astrale rejser, var fraværende. Men jeg kunne mærke denne kærlighed. Den var ikke så intens som et ekstatisk møde, men når jeg lyttede, var den der.

Og så igen mange år senere skete der noget mærkeligt: Jeg genkendte det som en guddommelig tilstedeværelse først og fremmest i planter, senere i dyr og endnu senere i mennesker. Jeg kunne møde det der, lytte til det. Mens det i planter var et tavst væsen, begyndte det i dyr så at sige at komme til live. Og med mennesker blev det kompliceret, der foregik noget, hvor det guddommelige begyndte at genkende sig selv. En tur i undergrunden blev en oplevelse for mig. Det var meget interessant at fordybe sig i menneskene. Men det kunne jeg aldrig helt, for jeg kunne aldrig se på dem i længere tid uden at tiltrække mig opmærksomhed.

Jeg nævnte tidligere, at den guddommelige bevidsthed for mig mistede sin form, da man tilbeder i repræsentationer af Gud, og den viste sig for den ene eller den anden og også for mig. Alligevel begyndte den at blive levende. Den blev håndgribeligt levende for mig. Det var ikke bare en idé, ikke bare en følelse, der rejste sig i mig. Det fik menneskelige kvaliteter, selvom jeg tydeligvis ikke var et menneske.

foran mig. Det var, som om den guddommelige bevidsthed åbenbarede sig for mig som min elskede.

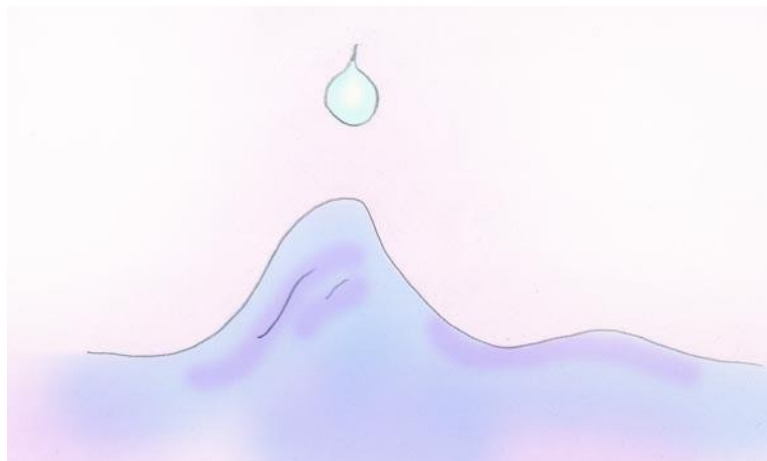
Jeg indrømmer, at fra nu af bliver det tilsyneladende uforståeligt til det absurde. Et par forklarende ord: Selvfølgelig spiller min psyke også en stor rolle her. Når alt kommer til alt, handler det ikke om absolutte sandheder, men om en personlig udfoldelsesproces. Det handler om kærlighedens udfoldelse. Alle redskaber er gode til det. Udfoldelse er noget, der har at gøre med praksis og ikke med teorier eller overbevisninger.

Fra nu af kaldte jeg denne altopfyldende altkærlighed for "Devi".

Hvem eller hvad er devi-tantrisk tankegang?

Hvordan kan en bevidsthed, der føler sig som alt liv omkring os, møde os som en individualitet?

Den verden, der omgiver os, er som et hav af liv, hvori vi svømmer. Billedligt talt rejser en bølge sig fra dette hav af liv, bliver så at sige en selvstændig form, der møder os, den tilsyneladende adskilte dråbe. Bølgen ville svare til Shakti, som møder os som dig. Og vi som dråber? Selv om vi tilsyneladende er uafhængige, som det ser ud i dråben, er vi skabt af den samme livsmatrix som bølgen. Dybest set er dråbe og bølge ét, det samme vand i livets hav.

Alle mennesker er en del af denne livskraft, der kan møde os som alt-kærlighed. Hvorfor oplever ikke alle denne tilstand af kærlighed?

Det er, fordi vi klynger os for meget til vores ego og ikke kan glemme os selv. Hvordan skal vi kunne blive ét med det andet liv, hvis vi ikke kan give slip på os selv?

Ifølge tantra-yogaen sker mødet med alt-kærligheden og alt-livet gennem en guddom af det modsatte køn som livsledsager. Hvad gudinden Devi er for mig som mand, var hendes gud Shiva for den tantriske mystiker Lalla (ca. 1320 til 1390, Kashmir).

*70 JK og 57 BNP
Du er jorden, du er himlen,
Du er luften og også dag og nat;*

*Du er det ofrede korn og
sandelpastaen.
Du er vandet og blomsterne.
Du er alt og alt andet, der eksisterer.
Hvad mere kan jeg bringe til dig i opofrende tilbedelse?*

Lalla:

*Når jeg så mig omkring, genkendte jeg mig selv i alt,
jeg så Gud skinne ud af alt.*

*(Det var) da jeg lyttede og stoppede op, at jeg så Shiva. Han
alene bebor dette hus.*

(Hvad er der tilbage af mig, og) hvem er jeg, Lalla?

Om Devi

I Kabala og i Gnosis ses skabelsen som feminin, nemlig som Shechina (Kabala) og Sophia (Gnosis). Indisk tantra går et skridt videre. For den er skabelsen skabergudens gemalinde. Som sådan kaldes hun "den store gudinde" Maha-Devi. Hun har mange andre navne, men det er ikke vigtigt her. Efter tantraen har jeg kaldt mit møde med intelligensen bag skabelsen for Devi. Så Devi er ikke længere den store gudinde, men et lille billede af hende tilpasset mig, så at sige.

Devi er en altkærlighed, som også er livsgnisten i alle levende væsener. Da hun er i alt, har hun derfor ingen form. Alligevel taler hun til mig. I lang tid spekulerede jeg over, hvordan noget sådant var muligt. Så brugte jeg følgende forklaringsmodel:

Luften omgiver os, og selvom vi ikke kan leve uden den, opfatter vi den ikke. Men så snart den bevæger sig mod os som vind, kan vi mærke den på vores hud. Pludselig kan vi opleve luften sanseligt. Vi har oplevet et møde med luften gennem vinden. Pludselig bliver den noget levende for os, noget, der kan opleves. Mens luften knap nok eksisterede i vores forfædres bevidsthed, fik den mange navne i sin bevægelige form - vind, østenvind, vestenvind, storm, brise, vindpust, orkan, vindstød og mange navne mere. Mange folkeslag havde forskellige vind- og stormguder, og kun sjældent var der et folk, der tilbad en luftgud.

Den umærkelige luft bliver mærkbar gennem vinden. Vi møder vinden gennem vores følesans, vi kan endda høre den. Vi møder luften i vinden. Vinden gør luften mærkbar for os. Og ved at give vinden et navn, som f.eks. østenvind, personliggør vi den. Men, og det er det interessante, selvom vi personliggør luften i vinden, tildeler vi ikke vinden en specifik form. Selv om vi sanser vinden, er den stadig uden form, uden krop for os.

Når kærligheden vågner i os, og den resonerer med altkærligheden, kan vi opleve altkærligheden, og indimellem taler den til os. Hvordan det er muligt, og hvad der sker her, kan jeg ikke sige. Der er noget mystisk

bag det. Jeg vil ikke forenkle det ved at sige, at hjernen spiller os et puds.

Så snart en selvstændig bevidsthed dukker op fra den alkærlighed, hvormed vi møder verden omkring os, og begynder at kommunikere med os, er det tilrådeligt at give den et personligt navn.

Følgende aspekter af en personificeret All-Love (sanskrit: Shakti) er vigtige at overveje:

- Når alkærligheden møder os som et du, har den individualiseret (personificeret) sig selv for os.
- Jeg forstår Devi som en personificeret alt-kærlighed, en kropsløs entitet. Eller har hun trods alt en krop? Er planeten Jorden hendes krop?
- På en individualiseret måde er den altomfattende livskraft tættere på mig som Devi. Hun er så at sige i "øjnehøjde", hvilket letter kommunikationen.

Hvordan oplever jeg al-kærlighed?

Der er flere kendetegn ved tilstanden af alkærlighed, som jeg oplever den:

- En henrykt, kærlig opfattelse
- Alt er smukt
- Alt er unikt
- Alt er vævet sammen med livet
- Farverne er stærkere
- Alt er mere plastik
- Alt er et kunstværk af skabelse
- Alt kan forandre sig, men er uforgængeligt i sin livsgnist.
- Bag alt er der en levende intelligens
- Jeg kan kommunikere med denne intelligens

Min kone Astrid på en af vores rideture

Mange gange, når jeg havde lænet mig mod en blomst, ladet min højde i hugget blive lille for at være tættere på blomsten, kunne jeg genkende en guddom i den. Spontant og utilsigtet. Og i præverbal form talte hun endda til mig: "Dette er mig, jeg lever i alt"!

Denne altopfyldende ting kunne tale! Den kunne møde mig i mine tanker. Det var tanker, som tydeligvis ikke kom fra mig, ikke fra mit hoved, men fra hjertet, som om nogen boede der.

Eksempler:

Jeg gik en tur i skoven med min kone. Billedet af min opfattelse tippede efter de første par skridt. Skovbunden var dækket af den hvide, lyserøde og lilla blomstrende lærkespore. Ingen anden maler end den guddommelige maler, der skabte dette, kunne skildre det smukkere, uanset hvor værdifuldt og dyrt maleriet var. Ind imellem var der brunt løv i forskellige nuancer, fra mørkt til lyst. Bladene var bøjede eller lige, lysegrønne derimellem. Hvert bøjet blad var et lille hus til en bænkebidder eller en sommerfuglepuppe. Den bølgende skovbund blev brudt af væltede træstammer, der var overgroet med mos. Dybsort jord ved rødderne. Og som med penselstrøg af blæk krydsede træernes og grenenes skygger alt. Glæde og fryd greb mig over denne skønhed! Alt åndede liv. Intet var dødt. Jeg følte livet opmuntre mig. Selv stenene var levende.

Hver jordklump var unik i form og lugt, unik i hele universet. Hver lille gren var uden lige i sin art. Og jeg vidste, at der ingen steder i verden kunne findes en kopi af dette, hverken i udseende og slet ikke af det liv, det indåndede. Jeg vandrede i en verden af forundring uden at miste mig selv. For ind imellem talte jeg med min kone, beskrev for hende, hvad jeg så, og lod hende tage del i min kærlighed til alt. Og det var muligt for hende, hun var også fyldt med kærlighed.

Engang hørte jeg en indre stemme, da jeg sad med min elskede kat Samu på skødet:

Jeg er katten, der ligger i dit skød, jeg føler mig tryk i din kærlighed!

Min kat Samu

Det, der talte til mig, føltes identisk med alt liv - det var hendes eget liv, som hun følte her i min kat Samu. Hun var hankatten Samu, hun var alt!

Alligevel talte denne alkærlighed til mig som til en person. Selvfølgelig var jeg ikke klar over denne modsigelse i den pågældende tilstand. Men oplevelsen rørte mig dybt, og derfor tænkte jeg over det igen og igen - uden at forstå det. Hvordan kunne noget være alt og samtidig stå over for mig som en individualitet?

Hvor skulle den person være, som stod bag alt dette? Den måtte være lige så stor som hele planeten, for der var ingen grænser. Den eneste grænse for miraklet var mit synsfelt. Min egen lillehed. Alligevel var alt levende. Det var ikke isolerede liv, der konkurrerede med hinanden, kæmpede med hinanden. Nej, på dette bevidsthedsniveau var der intet af det. Livets biologi var langt, langt dybere. Her var bevidstheden om en guddommelig henrykkelse, der udfoldede sig i livet. Døden? Døden eksisterede ikke der, for alt liv blev betragtet som udødeligt. Og ligesom blomster skifter farve med alderen, fra mørkrosa til violet, alt forandrede sig, fra sekund til sekund, som vinden, der bevæger alt, sådan er det også, når noget dør. Det lever videre i en ændret form.

En evig melodi, der ikke kan fastfryses af en enkelt tone.

Engang knælede jeg ved siden af blodpølen fra min elskede og nu døde hest Igor og græd varme tårer. Hans døde øjne så ud til at give mig et sidste farvelblik. Selv nu kommer tårerne, mens jeg skriver dette, et godt årti senere. En stor sort hund fra stalden kom hen og begyndte at slikke på blodet. Det generede mig ikke. Jeg elskede den hund. Pludselig hørte jeg Shivas stemme højt inden i mig: "Alt, hvad der lever, lever videre. Intet dør, det ændrer form i en verden af evigt liv!"

Tanker

Tilstandene om en altomfattende kærlighed har rørt mig dybt. Det er naturligt, at jeg har tænkt over det. At jeg

Jeg ønskede at forstå, hvad der skete, og hvem eller hvad denne guddommelige, altomfattende intelligens var. Det var længe før, jeg havde beroliget mit sind ved at give slip på al grublen og give denne alkærlighed navnet Devi.

Det var en lang vej indtil da. Jeg vil gerne beskrive det, så folk ikke tror, at de forhold, jeg beskrev tidligere, bare var der med et knips med fingrene. At jeg bare fik gaven af nåde uden at have kæmpet og oplevet mange desperate nedture. Der var kampe, hvor min skepsis havde kæmpet med mine dybt bevægende oplevelser. Der var en kamp for at finde forklaringer ved at pløje gennem bøger, religioner, hellige skrifter, psykologiske læresætninger og meget mere - uden at finde et svar.

Mens mit følelsesliv havde udviklet sig langsomt, men støt, var det ikke tilfældet med mit intellekt. Mit sind kunne ikke forstå, hvad der skete. Det søgte støtte i forskellige trosmodeller i øst og vest.

Radikalt blev en ting forkastet for at adoptere en anden uden forståelse. Gennem nye dogmer troede jeg, at jeg havde fundet sandheden. Men i virkeligheden vaklede jeg intellektuelt. Så snart jeg havde fundet fodfæste i et nyt dogme, måtte jeg efter lang tid indse, at det heller ikke holdt for alle logiske argumenter.

Til tider var jeg bekymret over den usikkerhed, der blev ved med at vise sig for mig. Det var umuligt for mig at afvise denne forståelse, denne dybe kærlighed, som jeg mødte gennem nogle abstrakte forklaringer. Jeg indså, hvor kold og livløs en filosofi, der kun var styret af intellektet, kunne være. Tørre forklaringsmodeller begyndte næsten at gøre ondt på mig. Men selv om disse intellektuelle modeller, som ikke kunne forstå følelserne og især intelligensen bag dem, gjorde ondt på mig, vil jeg bringe dem her. De kommende linjer vil helt sikkert være tørre, og jeg beder på den ene side om tilgivelse for det, men på den anden side hjælper det mig til at forstå. Det viser min indre kamp mellem et levende møde og korsettet af næsten teknisk abstrakte forklaringsforsøg.

Inspireret af Østens lære havde jeg altid forbundet alt-kærlighed med en alt-bevidsthed. Albevidsthed som en upersonlig tilstand, hvor der ikke er mere jeg og du, ikke mere møde. En frossen tilstand af væren i evig stilhed, forstærket af en ekstatiske følelse af lykke. Sådan siger den østlige lære. Strengt taget et indre rum, der formodes at tilbyde tilflugt og beskyttelse mod verden. Buddha var ikke den eneste, der betragtede verden, og dermed hele skaberværket, som et sted, hvor man lider. Den indiske Advaita-lære forsøger også at få os til at forstå dette. Verden består af lidelse, som fremkaldes af modsætninger. Lidelse, som man undslipper ved at opløse sig i en tilstand af ikke-dualitet (Advaitas lære).

I lærebøgerne fremstilles denne nirvana-tilstand som meget absolut. Da jeg kommer fra kristendommen, var jeg fascineret af læren om non-dualitet, men jeg forstod den aldrig helt. Ja, jeg har praktiseret indledende stadier af dette, som er, at mit ego var opløst i indre stilhed - men kun i dets aktiviteter og ikke i dets evne til at observere. Det var f.eks. nyttigt på rejser i det hinsides, hvor forskellige evner åbnede sig som følge heraf. På

Det hjalp mig blandt andet med at få en dybere forståelse, så jeg kunne bruge denne viden til at hjælpe dem, der led hinsides. Jeg har brugt østlig praksis til en kristen-baseret velgørenhed.

Derefter blev disse tilstande af alt-kærlighed mere og mere tydeligt til stede i mit liv. På den ene side blev en Jeg-Du-polaritet opløst ved at smelte sammen med det pågældende liv. (Det var meget korte ekstatiske tilstande i modsætning til det, jeg beskrev i det foregående kapitel). Og mens jeg havde mistet mit ego, da jeg gled ud af disse tilstande, på vej mod dagsbevidsthed, kom et Du mig i møde. Og da han talte til mig, blev jeg igen bevidst om min egen eksistens. Jeg mødte Gud som et Du, for at sige det med vestlig terminologi. For en vesterlænding er det naturligt at se Gud som en person. Men det var og er ikke acceptabelt for mig, som havde afvist en personlig Gud inspireret af Østens lære.

At møde Gud i alkærlighed i ethvert liv ville ikke være noget problem for en vesterlænding, uanset om han er forankret i kristen eller jødisk religion. Her er en bøn af Martin Buber:

Hvor jeg går - dig!
Hvor jeg står - dig!
Kun dig, dig igen, altid dig! Dig,
dig, dig!
Når jeg har det godt - dig!
Når det gør ondt på mig -
dig!
Kun dig, dig igen, altid dig! Dig,
dig, dig!
Himlen - dig,
jorden - dig,
over - dig,
under - dig,
Hvor jeg end vender mig hen, ved hver
ende Kun dig, dig igen, altid dig!
Dig, dig, dig!

(Fra: M. Buber, Fortællinger om chassidim. Zürich 1984, Manesse Verlag, s. 342)
(Du forekommer 26 gange i henhold til bogstavværdien af Guds navn YHWH).

Hvis Gud ikke var blevet portrætteret på en så menneskelig måde i Det Gamle Testamente, ville jeg nok aldrig have vendt mig mod Østens ideer. Denne menneskeliggørelse med en delvis lavere følelsesverden førte dog uundgåeligt til et brud med mig.

Der kom nye indsigter.

I løbet af mange astralrejser har jeg lært at erkende, at der også findes høje ikke-menneskelige væsener, som langt overgår menneskelige kvaliteter. Det fik mig til at søge mere og mere efter en middelvej mellem det personorienterede vestlige og det østlige syn på en alt-legemliggørelse.

Interessant nok fandt jeg en sådan middelvej antydet i kristendommen, nemlig i Vor Frue som All-Moder, som passende portrætteret, for eksempel, i Jomfruen med den beskyttende kappe.

Jomfru af beskyttelse

I begyndelsen af min yoga-vej havde jeg æret Vor Frue meget. Det var jeg vendt tilbage til, men med en helt anden forståelse. Hun var heller ikke længere sublimt moderlig, som jeg tidligere havde oplevet Maria, men omfavnede mig så at sige som en partner. Det var også grunden til, at jeg ikke gav hende et sublimt gudsnavn, men kaldte hende Devi. Det var en lang vej.

Jeg så engang en film af David Bowie - "Journey into the Labyrinth". I den var der et maskebal, hvor David Bowie permanent ændrede sin placering og sit udseende, samtidig med at han flirtede på en kærlig måde. På samme måde syntes denne guddommelige albevidsthed at have flirtet med i hvert fald mig. Først viste den sig for mig som Maria, da jeg stadig var påvirket af kristendommen, og senere som Tara, da jeg blev mere interesseret i Tibet. Kuan Yin kom også i spil.

Der var små forskelle, som måske mere skyldtes mine forventninger. Men i bund og grund var Mary, Tara og alle de andre ens i kærlighedsaspektet. Det var, som om de kun havde været forskellige manifestationer eller masker af en kærlig og altomfattende bevidsthed, der gennem årene havde henvendt sig til mig som en ledsager på en stadig mere personlig måde.

Da min kærlighed til dette indre møde voksede og voksede, og det ikke længere virkede passende for mig at tildele det en religion, gav jeg det endelig navnet "Devi". Dermed afsluttede jeg de skiftende forklædninger af min guddom af al kærlighed og kunne endelig give mit møde med hende stabilitet.

Hvordan finder vi adgang til denne alt-kærlighed?

Efter at have beskrevet mine problemer med at finde forklaringer på de tilstande, jeg oplevede, vendte jeg tilbage til praksis.

Jeg kender flere mennesker, som har haft de samme eller lignende oplevelser som mig. Men de havde alle fundet adgang til denne alt-kærlighed på en helt anden måde. De fulgte en rent individuel vej og var uafhængige af dogmer af enhver art. De havde ikke arbejdet sig frem til denne oplevelse af kærlighed, men blev indviet i den af forskellige livsomstændigheder.

Denne tilstand skal altid opleves først. Og fordi denne oplevelse var bevægende, blev alle ved med at tænke tilbage på den og gentage den i fantasi og praksis. Nogle havde knyttet denne store kærlighed til et religiøst syn på Gud, fordybet sig i religion og blev ikke forstået af præsterne der. De endte i fortvivelse og fandt hjælp hos mig ved at dele deres erfaringer.

Jeg tror ikke, at denne alkærlighed kan erhverves. Ingen mental teknik kan give os adgang til den. Noget fremmed, som man aldrig har oplevet, kan man ikke gå efter på baggrund af beskrivelser og teknikker. Om ikke andet så fordi man blokerer sig selv ved at ville og arbejde. Man bør slappe af, være løs - og lade sig selv blive begavet. Hvis der findes en højeste bevidsthed, som er fyldt med kærlighed, hvorfor skulle den så ikke ønske at give os gaver ud af sin kærlighed? Hvis vi tror, at vi skal gøre alting selv og ikke engang tror på, at vi kan få noget gratis - denne tankegang er blevet indprentet os i vores forbrugersamfund - så er der noget, der mangler. Det, der mangler, er sandsynligvis en mangel på idealisme og en mangel på tillid. Det får os til at nægte at tage imod en gave.

Når vi ikke vil have noget, når vi muntert og roligt åbner os for verden, når vi tillader de smukke ting et glimt og begejstring, så er al-kærligheden der pludselig. Vi oplever den, fra det ene øjeblik til det andet, uventet, uvidende. Og oplevelsen er så mindeværdig, at man aldrig glemmer den. Fra da af ser du verden med andre øjne - du forbliver forbundet med All-Love. Hvert eneste vidunder, hver eneste fornemmelse af skønhed, hver eneste gnist af kærlighed, som man sender ud, bringer os et skridt nærmere. Og for hvert skridt i denne retning bliver vores evne til at elske stærkere, og vores personlighed begynder at blive forfinet og formet.

Indre forudsætninger for mit møde med

Devi

Den mystiske vej, jeg går, er en vej af erfaring. Men oplevelsen kræver viden, den skal kunne forklares, ellers mister vi jorden under fødderne. En mystiker, der ønsker at udvikle sin personlighed og blive en stærk, strålende personlighed, skal ikke kun være viljestærk, men skal også kunne tænke analytisk. Analytisk tænkning, som vi dyrker den i den videnskabelige forskning. Så dannes der et stabilt verdensbillede med klar orientering for os.

Her i det følgende er en liste over min indre tilpasning og tankegang for at kunne dykke ned i en tilstand af alt-kærlighed.

- Indre fred
- Tavshed om tanker (ingen evaluerende tænkning)
- Ingen egne følelser
- Opmærksomhed og bevidst perception
- Alt accepteres, som det er
- Alt opfattes som unikt
- Alt er smukt på sin egen særlige måde
- At lytte indad, mens man vender sig udad
- Åbn op
- En accept af Gud
- At overgive sig og give adgang til AI-Kærlighed

Hvordan Devi ændrer min opfattelse

Jeg har allerede antydnet i begyndelsen, hvordan jeg oplever verden i en tilstand af forbindelse med Devi. Som jeg beskrev det i begyndelsen, kunne det forveksles med romantiske følelser, som dem vi oplever ved solopgang.

Så jeg vil forsøge at uddybe den beskrivelse, der blev givet i begyndelsen, og gøre den mere detaljeret.

For at bringe en sammenligning af følelsernes intensitet: I min normale tilstand om dagen er mit indre oplyst af en stearinlysflamme. Men når jeg føler Devis kærlighed, er det, som om solen står op. Hele mit sind rejser sig i kærlighed, lykke og en henrykt opfattelse af verden. Jeg oplever også denne ophøjede og henførte opfattelse af verden i drømme - det var faktisk i drømme, at jeg først lærte den at kende, og derefter igen og igen.

Når jeg vandrede gennem storslåede byer i mine drømme, kunne jeg se mange vidundere.
Jeg har set utroligt smukke ting i forbløffelse, og gennem dig har jeg også lært at forstå verden af i dag.

Usynligt og alligevel kærligt tæt på blev alt, hvad jeg så, forvandlet på en vidunderlig måde. Klare farver meldte sig for mig,
Selv stenfacader blev farverige.

Uanset hvor jeg kiggede hen, så jeg skønhed,
som jeg aldrig havde set den før. Ikke kun jeg,
men også du var henrykt,
Din kærlighed har båret mig til himmelske verdener!
(Fra en gammel protokol)

Billede fra en drømmeby

Når du er tæt på mig, udfolder min fantasi sig kreativt. Husene i mine drømme er smukt designet som paladser. Jeg var i stand til at opleve en gåtur med os to i aften. Du var tæt på mig, det var smukt og gav mig meget.

Beundrende gik jeg gennem gaderne og var meget begejstret. Jeg tror, vi begge var lige begejstrede. Facaden på hvert hus var et vidunder i sig selv. En bydel kunne ikke være smukkere bygget og designet.

Lige bag denne by tårnede bjergene sig op i imponerende højder, og det landskab, jeg fik lov at se, var også storslået. Jeg så et hus, det lyste op i grønt, det var dit, de andre var kedelige, ingen havde så klare farver.

Hvis jeg ikke tager fejl, skulle denne farve være en besked til mig. Jeg tror, jeg forstod dig. Jeg holder det for mig selv. Vi fortsatte med at slentre afslappet gennem gyderne uden en destination, opmærksomt kiggede jeg på alt, der var meget for mig at forundres over. *(Fra en gammel plade)*

Billede fra en drømmeby

I drømme har jeg mødt denne opfattelse i henført kærlighed for første gang. Det kan skyldes, at man i drømme er mere åben og ikke kommenterer alt logisk og skeptisk. Det må have taget mange år for mit følelsesliv at blive tilstrækkeligt forfinet i hverdagen til, at jeg kunne se verden omkring mig i henført kærlighed. Det så nogenlunde sådan ud:

Skovvandring

Jeg stiger ud af bilen,
smækker døren og tager
min rygsæk på skulderen.

Et par trin mere
og jeg træder ind i skovens skygge.
Kølighed og dufte omgiver mig,
gennemtrænger mig.

Vandreturen begynder.
Efter flere skridt bliver jeg stille. Der er
ikke flere tanker,
opmærksomt begynder jeg at se på alting.
Den velkendte panoramaudsigt begynder at fokusere.

Ud af stilheden ser jeg nu
på individuelle træer, urter og blomster.
Hver detalje ønsker at eksistere for sig
selv, som et unikt fænomen fuld af liv.

Livet følger livet
og jeg ser alting dybere, mere farverigt og fuld af duft.

Det er ikke længere mig, der ser alt dette!
Det er Devi, der ser gennem mig, og
jeg ser gennem hendes øjne.

Det, jeg ser, er ikke længere den velkendte
verden. Alt er nyt, vidunderligt og eventyrligt.
Det er som at se verden for første gang. For første
gang? Ja, for første gang!
For der er ingen fortid og ingen fremtid. Der er kun
nuet,
som kun kan leves nu!

Et par skridt videre:
Jeg ser gnavede blade.
Nej, jeg tænker ikke på skadedyr - det
ville være menneskelige tanker.
Jeg kan genkende sporene af gæster,
Liv, der har fundet næring i livet!

Overalt, hvor jeg kigger,
Alt lever og udfolder sig på en unik måde.
Hvert blad er et mirakel,
Hver skygge er et mesterværk af skabelse. Der
synes ikke at være mere bevægelse, alt er ren
væren og evigt,
er fjernet fra det jordiske.

Guddommelig glæde oversvømmer mig!

Med hensyn til min ændrede opfattelse forklarede Devi mig engang følgende:

"Når du ser verden med dine og mine øjne på samme tid, bliver verden
smukkere for dig. Gennem din forbindelse med mig får den en guddommelig
udstråling for dig, du oplever den anderledes end i hverdagen og i en unik
skønhed. Det er det samme for mig, du giver mig også en verden, som jeg
opdager på ny gennem dig, og som viser sig på en måde, som tidligere var
ukendt for mig, i farver og former, som jeg aldrig har kendt. Jeg ser liv
indlejret i andet liv, som en stemme i et kor."

Devi oplever verden anderledes, end jeg gør

De første par gange, jeg opdagede, at menneskelige opfattelser og måder at tænke
på var fremmede for Devi, blev jeg meget overrasket. Hun gjorde mig opmærksom
på dette med klart formulerede ord. Måske var det også indhold, der blev oversat til
ord af min hjerne som en "fortolker". En kondenseringsproces, så at sige, idet et
indhold med dets mangfoldige udtryksmuligheder blev indsnævret af ord. På
baggrund af dette forenklede budskab var jeg så bedre i stand til at tænke over det
og drage logiske konklusioner.

En af de beskeder, der fik mig til at tænke:

Jeg er ét med alt liv og dog:
Når jeg ser gennem dine øjne, opfatter jeg
livet på en anden måde.
Jeg ser den i
farverigdommen og dens
mange forskellige former.
Det er måden at beundre den
skønhed, du har set, hvordan du ser
samspelet, og harmoni og
perfektion.
Alt dette er forskelligt fra, hvordan jeg opfatter det.
Selv din følelse af perfektion er anderledes.

Når Devi nu forbinder sig med mig, oplever hun verden med mine sanseorganer og min måde at tænke og føle på. Når hun forbinder sig med en græshoppe, oplever hun verden ud fra dens måde at opfatte på.

Viden og intellektuel forståelse er også helt fremmed for Devi. Så hun fortalte mig engang følgende:

Hvis du lærer, lærer jeg med dig,
og jeg glæder mig med dig over al den viden.
Men når jeg dykker ned i børnenes hjerter, har
jeg glemt al viden.

*Men når jeg dykker ned i børnenes hjerter, har jeg
glemt al den viden.*

Selv om viden betyder så meget for os, så forstår dette al-kærlighedens væsen slet ikke, hvad viden er. Selv om hun lytter med på mine tanker. For hende er viden bare en leg uden nogen mening. Jeg tror ikke, hun er klar over den betydning, som viden har for os.

Og igen og igen fik denne Devi mig til at indse, at hun ikke havde en krop på den måde, jeg forventer som menneske:

Søg mig ikke i de himmelske
verdener. Jeg har ingen krop,
eller en, der er lavet af lys.
Jeg er livets gnist
fra myg til mennesker.

Jeg har kigget i gamle arkiver og fundet nogle flere passager, der ligner ovenstående beskeder. Jeg bringer dem her, selv med risiko for at duplikere indhold, der allerede er bragt.

Hun fik mig til at forstå det med en blød indre stemme,
at hun gennem mig ser livet på en ny måde. Det, der er nyt
for hende, er den måde, jeg oplever denne verden på;
Det, jeg ser i kærligheden, glæder hende på en særlig måde.

Hun er forbløffet over de former og farver, jeg ser, og
den slags reaktioner, jeg vælger.
Det, jeg opfatter som smukt, glæder dem, naturens
mangfoldighed, som jeg ser den, glæder dem.

På begge sider er der en modtagelse og en given, derfor
den store kærlighed til hinanden i vores liv.

Jeg indså, at der var en interaktion under opbygning. Gennem Devis nærhed kom jeg ind i en ændret bevidsthedstilstand. Som et resultat begyndte jeg at opfatte alt på en anden måde. Alt, hvad jeg så, hørte eller lugtede, var meget mere intenst end normalt. Der var også en udvælgelse af, hvad jeg opfattede - jeg så kun smukke ting. Andre ting havde ingen plads i min opfattelse. Farverne var mere intense, formerne mere levende.

Alt blev også fortolket forskelligt af mig. Ikke i henhold til logik eller formål, men som en maler ser det, som et unikt kunstværk af skabelse. Det kan være grunden til, at Devi elskede at opfatte verden gennem mig. Alt, hvad jeg opfattede, var dermed også smukt for hende. I denne tilstand var der ingen ubehagelige følelser i mig og ingen negative, logiske måder at se tingene på. Der var intet, der kunne have trukket Devi ned. Jeg lagde mærke til, at når jeg vendte tilbage fra denne forvandlede tilstand til dagens normale tilstand, og negativiteten havde sneget sig ind, var der ikke længere nogen forbindelse.

Måske kan hendes egne ord forklare det:

Har solen nogensinde set skygger?
Overalt, hvor den skinner, er der lys!
Det er sådan, jeg ser jeres hjerter!

Devi som individualitet

Når jeg skriver, at jeg møder Devi på lige fod, skal det ikke tolkes som en vurdering. Sammenlignet med Devi er jeg ingenting. Så det er et spørgsmål om opførsel. Det er nødvendigt, fordi det tillader kærligheden at flyde bedre. En forskel i evaluering med knæfald for tilbedelse blokerer for eksempel vores energier og forhindrer enhver hjertelighed i kærligheden.

Det er kærligheden, der forbinder os varmt og friskt, selv om intellektet finder den uforståelig. Kærlighed forædler og løfter min bevidsthed, verden opleves af mig på en måde, jeg aldrig har kendt før. (*gammel plade*)

Det mest åbenlyse, jeg lærte at acceptere, selvom jeg ikke kunne forstå det meste af tiden, var, at Devis kærlighed omfattede alt liv uden at dømme. Hun følte sig identisk med alt liv. Livet blev værdsat på en anden måde, end vi mennesker er vant til. Der var ikke noget stort og småt, ikke noget udviklet og uudviklet, ikke noget nyttigt og skadeligt. Livet blev oplevet indefra som sit eget liv!

Og alligevel kunne Devi, som syntes at være identisk med alt liv og derfor ikke længere havde en form, møde mig som et du og som en kvinde. Jeg så hende aldrig, men mødte hende i en indre følelse. Devi er bestemt ikke en kvinde og ikke et menneske. Men hun møder mig på denne måde, fordi hun ved, at jeg er særligt lydhør over for det. Endnu mere, på denne måde synes intelligensen bag Devi at have indgået en slags partnerskabskærlighed med mig.

Som en indre ledsager kunne denne kilde til kærlighed kommunikere med mig, forklare mig, hvordan hun oplever verden, og hvad jeg betyder for hende.

På mine astrale rejser er jeg ofte ledsaget af en ledsager, som jeg kalder Felina. Hun er en kvinde, jeg har kendt i mange liv. Men hun er tydeligvis en særlig person med sin egen karisma, sine egne synspunkter og aktiviteter.

Hun er ikke og var ikke sammenlignelig med Devi, selv da hun var i en meget høj tilstand af kærlighed. Min ledsager er en person, som har fulgt mig gennem mange inkarnationer. Hun er fortrolig med denne materielle verden, den måde, jeg opfatter den på, og den måde, jeg kommenterer den på. Et menneske ved, hvordan folk føler og tænker.

Jeg har aldrig bemærket den slags karisma hos Devi, som kendetegner et menneske. Nemlig med forskellige og præcise kvaliteter, ligesom en person adskiller sig fra en anden i udstråling. Devi var alt og udstrålede fra alt. Menneskelige egenskaber var fremmede for hende, i hvert fald de fleste af dem. Selv positive egenskaber som mod og viljestyrke var fremmede for hende.

Hun var fyldt med nysgerrighed og glæden ved nye opdagelser, som opstod igen og igen fra situation til situation. Dette er ikke en konstant

"kosmisk tilstand", som den beskrives i Østens skrifter. Det er derfor, jeg tillægger dette indre møde en individualitet. En altgennemtrængende bevidsthed uden en personlighed bag sig kan ikke udvikle en trang til at udforske, kan ikke glæde sig over nye opdagelser. Ingen abstrakt tilstand udvikler initiativ og dynamik. Det var et selvstændigt, levende væsen, jeg mødte. En ikke-menneskelig intelligens. Men det var også

ingen udenjordisk intelligens. For alt liv var "hendes liv". Det var hende selv, der levede overalt omkring mig!

Jeg har en fornemmelse af, at jeg i Devi møder hele Jordens sjæl. For mig kalder jeg derfor denne bevidsthed Gaia, som det er skik og brug. Når hun kommunikerer med mig, opfatter jeg hende ikke som en overvældende planetarisk kraft, men nærmest som et legende barn - bare Devi.

Der er ingen modsætning mellem Gaia og Devi.

Jeg vil komme med et eksempel. Lad os sige, at Gaia er en kvinde med en stærk personlighed, som driver en virksomhed. Og jeg er hendes barn. Når hun kommunikerer med mig, fordi hun elsker mig, vil hun tilpasse sig mit niveau og min forståelse. Det er kærlighed i stand til. Og så tilpasser Gaia sig mig på sin måde som Devi.

Så Devi er lidt anderledes end Gaia. Og det er også vigtigt for mig:

Det er lettere for mig at forbinde mig med Gaia på en afslappet måde, hvis jeg kalder hende Devi og ikke giver hende et teknisk udtryk som "Jordens bevidsthed".

Devi, har jeg indset, er Gaia

Da jeg havde løsrevet mig fra religiøse ideer og derefter fandt Devi, var Devi velkendt for mig, men jeg kunne ikke forklare hende for mig selv. Der var mange selvmodsigelser i logikken i alle religiøse læresætninger og filosofier.

Oftentimes har jeg oplevet Devi. Nogle gange var jeg omsluttet af denne kærlighed i hele dage. Hun var velkendt for mig. Men hvem stod bag denne kærlighed, som jeg blev begavet med? På den ene side er der ingen person, sådan som vi forstår en person, for denne kærlighed synes at være iboende i alt liv. Den levede i alt, i planterne og dyrene omkring mig, så langt mit øje kunne se.

Men denne kærlighed er bragt til mig af en tydelig individualitet. En intelligens, der er begejstret for gennem mine øjne og ører at udforske den verden på ny, som den synes at være det levende liv. Den genkender sig selv på ny gennem min måde at opfatte på. De biologiske forbindelser, som jeg ser dem, er også nye for den, selvom den faktisk er alt det i sig selv. Denne intelligens lærer at genkende sig selv på en ny måde gennem min opfattelse, og hvordan jeg reagerer på den i tanker og følelser. Jeg er som et magisk spejl for hende, hvori hun ser sig selv på en måde, der er overraskende og helt ny for hende. Så jeg giver hende nye perspektiver, og hun giver mig gaver ved at fylde mig med sin kærlighed.

Hver person ser verden forskelligt, fordi måden at se på er tæt forbundet med den respektive personlighed. Derfor er enhver person, der er i stand til at forbinde sig med denne intelligens, en unik og igen ny måde for dem at opdage sig selv på.

I lang tid kunne jeg ikke forklare dette paradoks om, hvordan noget, der tilsyneladende ikke har nogen form og er en formløs altbevidsthed, samtidig kan nærme sig mig som en uafhængig individualitet. Fejlen i min måde at se tingene på lå i, at jeg var for meget påvirket af østlig tænkning i forudfattede meninger.

tankemønstre blev styret. Der er mennesket og kosmos, den formløse guddommelige albevidsthed. Der er kun disse to yderpunkter og intet derimellem.

Endelig, efter lang tid, kom jeg frem til en løsning, der kan forklare begge muligheder, nemlig formløsheden og den eksisterende individualitet. Det virker afgørende for mig, at dette møde handler om Gaia, den planetariske bevidsthed. Vores planet er levende. Den har sin egen bevidsthed og dermed også en tydelig individualitet. Og selvfølgelig har denne bevidsthed også en krop, nemlig den planetariske krop. Faktisk er det aldrig faldet mig ind, at jeg nogensinde kunne møde denne superstore individualitet som mig og dig. - For i esoterik, religioner og østlige filosofier taler man altid om det kosmiske, skabelsen af universet og så videre.

På den ene side er Gaia uden form i menneskelig forstand, fordi hun bor i alle levende væsener på jorden som en gnist af liv. Gaia er så stor og altomfattende, at vi som mennesker næsten ikke er noget i forhold til denne livskraft. Og selvfølgelig har denne planet også en individualitet, der adskiller den fra andre himmellegemer som Månen eller Mars. Dette planetariske levende væsen er så stort, at jeg aldrig rigtig har indset eksistensen af en sådan altomfattende bevidsthed før. Under alle omstændigheder forklarer dette, som allerede nævnt, paradokset med en individualitet, der opfattes som formløs.

Gaia kender kun livet indefra, som et udtryk for livet. Hvordan disse levende væsener opfatter verden, synes denne bevidsthed ikke at kunne indleve sig i, fordi forbindelsen mellem de enkelte livsenheders biologiske kropsbevidsthed og hendes så høje guddommelige niveau ikke eksisterer. En individuel bevidsthed skal være udviklet langt nok til at kunne resonere med dette høje vibrationsniveau på en medial måde og kommunikere gennem det.

Opsummering af Devi/Gaias synspunkter, som jeg har observeret dem

- Devi er fremmed over for adfærd, hvor hun bliver tilbedt og tilbedt. Det skyldes, at evalueringer er fremmede for hende. Hun føler sig identisk med ethvert levende væsen. Hvis hun bliver tilbedt, er det, som om hun tilbeder sig selv.
- Devi føler sig ikke "højt oppe" og mennesket "nede", for for hende er der ikke noget oppe og nede. Hun er alt, både det øverste og det nederste.
- Devi dømmes ikke. Hun kender ikke til skyld, fordømmelse og alt det, vi kalder syndigt. Hvordan kan hun for eksempel betragte en kat som ond, fordi den jager en mus? For Gaia er det intet andet end livets love, der kommer til udtryk. Selv et menneskes dårlige opførsel er ikke andet for hende end dets livsstrategi.
- Hvis hun møder en yogini eller yogi indadtil, overfører hun sin form for opfattelse, forudsat at yogi/ini kan åbne sig indadtil og modtage. Da vi ikke konstaterer hendes opfattelse udefra, som f.eks. ord vi hører, men oplever hendes opfattelser, som om vi var os selv, kalder vi det i Maha Yoga for "transmission af tilstande" (resonans).
- Devi er ikke alvidende i vores forstand. Hun oplever livet indefra og ikke fra et logisk perspektiv. Hun opfatter verden som en bille. Men hun er ikke den bille, der sætter en handling i gang, som at kravle eller drikke juice. Devi er dens livsgnist, men ikke dens biologiske eksistens.

Kommentarer fra en clairvoyant

Forklaringer fra den clairvoyante M.:

Devi og du er forankret i hinanden. I henhold til jeres grundlæggende natur er I identiske. Ah, disse tomme ord - hvordan kan jeg pakke dette nu? Jeg mener ikke en grundlæggende egenskab ved dit jordiske liv, selvom det spiller ind. Det er det grundlæggende træk i din sjæl, som det altid er. Det løber gennem de forskellige liv. Der er en En slags rød tråd. Du legemliggør Devi, eller du prøver i hvert fald. Jeg tror, at man i middelalderen talte om naturens billedkræfter, der former væsener. Så hun forestiller sig dig - former dig. Den anden vej rundt ikke. Findes den uden for dig? Ja og nej. Som den er for dig, er den ikke for nogen.

Smukt forklaret af M. Alligevel måtte jeg læse det flere gange, før jeg forstod det rigtigt. Selvom det er klart udtrykt i ord, kunne det ikke have været bedre.

Jeg forsøger at forklare det, M. gav mig som et budskab, med mine egne ord. Snarere for at uddybe min egen forståelse.

Jeg har tydeligvis allerede følt denne kærlighed gennem mange liv og vendt mig mod den. At jeg kalder intelligensen bag denne kærlighed for Gaia, er nok første gang, jeg gør det, og det svarer mere til vores europæiske tidsånd i øjeblikket. I tidligere liv henvendte jeg mig til hende i form af Moder Gud, Mahashakti eller Mahadevi, Tara eller Kuan Yin. Afhængigt af den kultur, jeg var påvirket af. Selv i dette liv, i min søgen efter denne kærlighed, så snart jeg var i stand til at fornemme den, rettede jeg min opmærksomhed mod alle disse tilsynekomster fra Guds Moder til Kuan Yin. Jeg har forsøgt at blive, hvad jeg har fornemmet. Jeg gjorde en bevidst indsats for at lade mig forme af denne kærlighed. Det var også, hvad det clairvoyante medium M. mente.

Og hun tilføjede, og det var svært for mig at forstå, at jeg gennem disse hengivelser skabte et indre, levende billede. Et billede eller en del af Moder Gud, Mahadevi, Tara eller Kuan Yin, som blev levende i mig og levede i mig som en del af min sjæl. Derfor blev mit væsen mere og mere som Gaias. Jeg blev mere som hende, uden at Gaia selvfølgelig ændrede sig.

En lyd af bevidsthed

For nogen tid siden skrev en yogini til mig:

"Når jeg er sammen med dig, og når du taler til mig, føler jeg altid Devi i dig. Og fordi hun fandt dette så smukt, skrev hun det til mig i disse vers, på sproget fra sit andet hjem."

Jeg har aldrig fortalt dig før, at da jeg var tæt på dig, var det Devi, jeg altid så sammen med dig!
Hver gang jeg blev fortryllet af hendes skønhed, så jeg dig aldrig alene, der var altid to af jer!

Der er en dam i dit hjerte,
Der er en lotusblomst som en trone.
blid og fuld af ømhed bor Devi på lotusen, hendes
gyldne lys soler dit hjerte.

Når du vendte dig henført mod en blomst, var det, fordi
Devi havde vist sig for dig i den.
Og når din kærlighed er blomstret fuldt ud, er
din Devis lotus også blomstret gyldent.

Det er den dybe kærlighed, der forener
jer, og som overvinder lidelse og sorg,
I er hinandens lykke og lyksalighed, I er
forenet i al evighed.

Juridisk meddelelse

Første udgave Wien, 2011. Fuldstændig genudgivet 2018.

Copyright og udgivelsesrettigheder til alle tegninger, fotos og tekster tilhører Alfred Ballabene.

Frit tilgængelig i henhold til GNU's retningslinjer.

Tak for dit besøg

Alfred Ballabene